

ISKRE

Letnik 35
Številka 2
Maj 2003

Izdaja: Škofijska gimnazija Vipava

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

15996

KAZALO

UVODNIK	1
AKTUALNO	2
PRVI LETNIKI V OBJEMU SNEGA	2
DUHOVNI VIKEND V DOLAH - 2. LETNIK	3
DUHOVNI VIKEND V KLANCU - 3. LETNIK	4
KAJ SE JE GODILO NA ŠOLI?	5
KULTURNI DAN NA ŠGV	5
MEDNARODNI DAN MOKRIŠČ - MLAKE PRI VIPAVI	6
LE NAMIŠLJENI ODPADKI?	7
O INFORMATIVNEM DNEVU	7
ŠOLSKI PLES	8
V ZNAMENJU PEPELKINE NOČI...	8
TEKMOVANJA	11
TEKMOVANJA V ZNANJU NA NAŠI ŠOLI	11
ŠPORTNA ZIMA - POMLAD NA ŠGV	12
DOMIJADA	13
POTEPANJA	14
EKSKURZIJA V RIM	14
KULTURA	16
6. ABONMAJSKI KONCERT: SLOVENSKI KVINTET TROBIL	16
ROMEO IN JULIJA	16
LITERARNI PRISPEVKI	18
PESMICI	18
BESEDILA	20
ZA BRATCE IN SESTRICE	30
ZABAVA	33

UVODNIK

Hja, mesec je naokoli in tu so spet nove Iskre.

V preteklih mesecih se je dogajalo marsikaj zanimivega. Potekalo je kar nekaj tekmovanj, na katerih so naši dijaki dosegli precej zavidljivih rezultatov. Poleg tega nas je v tednu Evrope obiskal tudi g. Erwan Fouéré, ki

nastopa v službi vodje komisije EU v Sloveniji. Povedal nam je m a r s i k a j zanimivega o Evropi in njenih članicah. Srečal se je s četrtnimi in

tretjnimi letniki, kateri smo z zanimanjem poslušali, kaj nam bo članstvo v EU prineslo. Po končanem predavanju pa smo mu lahko zastavili vprašanja, na katera je z veseljem odgovoril. Torej, Iskre ostajajo in tokrat so tudi debelejše. Vsebujejo namreč tudi literarne prispevke naših dijakov in dijakinj. Pesmice, zgodbice, šale in še marsikaj. Prijetno branje zadnjih letošnjih Isker. Želim pa vam tudi lepe počitnice.

Urednik: Domen Ožbot

AKTUALNO**PRVI LETNIKI V OBJEMU
SNEGA**

Po mnenju dijakov prvih letnikov so bili drugi duhovni vikendi mnogo boljši od prvih. Dijaki smo se v razredih do sedaj veliko bolj spoznali in povezali med sabo, kar je privedlo do lažjega sporazumevanja in medsebojnega zaupanja.

1.a razred in 1.c razred sta odšla v prijetno zasnežen Godovič, 1.b razred pa v Stržišče, saj so lepoto

Godoviča spoznavali že na prvem duhovnem vikendu.

Od 10. do 12. januarja smo dijaki 1.a razreda, tako kot druga dva razreda malce kasneje, obravnavali nekatere pomembne življenjske vrednote, svoja mnenja in ugotovitve pa utrdili z debelimi in zelo mrzlimi kepami snega. 1.b so podobno sneženo pravljico doživljali od 24. do 26. januarja, in sicer v Stržišču. Dijaki 1.c razreda pa bi morali na duhovni vikend od 31. januarja do 2. februarja, vendar so zaradi velike

obremenjenosti sledečega tedna s testi ter spraševanji, svoj vikend prenesli na 7., 8., in 9., marec, kjer jih je, kljub bližajoči se pomladi, sneg še vedno pričakoval.

Rdeča nit drugih duhovnih vikendov za prve letnike je bila dokončati zgodbo o Srečku in z njim odkriti skrivnost modrega bisera. Sicer je bil okvir zgodbe pri vseh treh razredih enak, vendar je vsak razred pustil v zgodbi svoj pečat. Odpirale so se najrazličnejše teme, pogovori in marsikatera skrivnost je bila odkrita. Tisti najintimnejši dogodki in izpovedi pa seveda ostajajo v lasti posameznih razredov, saj pride pri pogovorih o življenjskih vrednotah ter življenju samem do posebnega ozračja, ki ga vsak razred doživlja drugače in je zato toliko bolj čarobno in neponovljivo.

Prišlo je tudi do nekaterih nesoglasij, lažjih nesreč in poškodb, ki smo jih dijaki z gospodom Slavkom in Stankom ter z animatorji, ki so nam včasih malo pogledali skozi prste, uspešno in brez večjih težav prebrodili ter se iz njih tudi nekaj naučili.

Prav gotovo pa so v vseh treh razredih piko na i dodale ogromne količine snega in vse tiste zimske radosti, ki so v nas prebudile že skoraj pozabljeno otroško igrivost in nagajivost, nas sprostile, da smo pozabili na zunanji svet ter ob srkanju vročega čaja uživali v spoznavanju sebe in svojih sošolcev.

Maja Andlovic 1. a

DUHOVNI VIKEND V DOLAH - 2. LETNIK

Po manjših zapletih - snežni metež nam je namreč pozimi preprečil bivanje v Dolah - smo le dosegli svoje. Dole bodo! Tudi če se moramo postaviti na glavo ali celo prositi na kolenih! Dole preprosto morajo biti! Uf, kako so se vlekle še zadnje ure pred odhodom. Potem pa končno! Naš težko prigarani dopust je bil tu. Tema je bila neskončno mamljiva, zanimiva in sploh primerna za

mladino, kot smo mi. Pogovarjali naj bi se o okultnih vedah in pasteh spiritizma, astrologije in horoskopa. To je dokončno prepričalo še zadnje dvomljivce, tako da smo se v Dolah zbrali v skoraj popolnem številu. Sledil je uvodni pozdrav, namestitvev (zgodba vam je najbrž že dobro znana) in potem končno - akcija! Že od samega začetka so vprašanja deževala na gospoda Albrehta z vseh strani. Ko je prišel do besede, pa smo izvedeli cel kup zanimivih stvari. Da moramo biti previdni, ko pobljže spoznavamo okultne vede, da ne smemo slepo zaupati astrologom in verjeti horoskopom (niti tistim najbolj

branim v Frki!). Dobili smo nekaj izredno uporabnih in preverjenih podatkov, kako zafrkniti naivne prijatelje ob klicanju duhov.

Na koncu nam ni preostalo nič drugega, kot da preizkusimo še nekaj prakse. Takrat ko gospoda Albrehta ne bo zraven. Ko nam po nekaj minutah ni uspelo priklicati Kurta Cobaina in niti Prešerna, smo končno začeli verjeti, da je vse skupaj brez pomena.

Seveda čas najhitreje mineva takrat, ko je najlepše. Zvečer še kurjenje kresa ob spremljavi (bolj ali) manj uglasenega petja, zjutraj maša s starši in nato še neizogibno - vrnitev domov. Slovo bi sicer morala spremljati obvezna otožnost, a kaj, ko smo vedeli, da se bomo že naslednji dan videli pri pouku in seveda, da se bomo v Dole še vračali. Tudi če se moramo postaviti na glavo ali celo prositi na kolenih! Dole preprosto morajo biti!

Irena Ipavec 2. a

DUHOVNI VIKEND V KLANCU - 3. LETNIK

Tudi tokrat smo se v majhni udeležbi tretji letniki zbrali na Klancu, na zimski duhovni obnovi Primoža Krečiča. Seveda pa nam ni bilo dolgčas, ker nam je – kot vedno – skupno druženje popestril g. Stanko.

Tokrat je bila tema pogovora LEPOTA, notranja, zunanja ... Razkrili smo nekaj vsakdanjih resnic, ki se tičejo nas vseh. Prišli smo do tega, kaj je in kje se skriva tista prava lepota, saj je fizična, telesna vedno minljiva.

Naši prenapolnjeni možgani ne morejo kar naprej brezhibno delovati, zato smo jim v soboto privoščili oddih. To pa še ne pomeni, da so počivale tudi naše roke. Ko nas je zjutraj presenetila gromozanska podgana (katero so naši močni, hrabri fantje pokončali (Ni res! Pokončal jo je g. Stanko. (op. ur.))), smo se odločili, da je hiša potrebna temeljitega čiščenja. Po dobro opravljenem delu – vse se je svetilo kot novo, celo sive odeje so postale bele – smo si postregli s pošteno zasluženimi piškoti. Tudi pri večerni maši je prav vsak izmed nas pridno sodeloval, in nihče ni kazal znakov

utrujenosti; vendar smo vseeno pozno zvečer s prijetnim občutkom legli k počitku.

Naslednje jutro smo pripravili nedeljsko mašo, katere so se uueležili tudi naši starši. Po sveti maši smo jih povabili še na kavo in piškote, nato pa smo se veseli in nasmejani, ter polni novih spoznanj in vrednot poslovili.

Barbara Šinkovec 3. b

KAJ SE JE GODILO NA ŠOLI?

KULTURNI DAN NA ŠGV

Z donečo Zdravljico iz osemdesetih grl zbora dijakov in dijakinj naše gimnazije se je 7.februarja začela letošnja proslava ob kulturnem dnevu. Napovedovalka nas je z uvodom popeljala v preteklost ljudskega življenja ter pred nas povabila člane Folklornega društva iz Vipave. Tri naše dijakinje s soplesalci in harmonikar so nam predstavili plese, o njih povedali, kdaj so se plesali in od kod izvirajo ter nam pustili, da smo se pozabavali ob njihovem poskakovanju. Dekleta in fantje so bili oblečeni v noše iz treh različnih obdobj. Večina dijakov gimnazije ni iz okolice Vipave in njene folklore ne pozna, zato so nam dekleta opisala in razkazala dele vipavske noše. Zanimivo se nam je zdelo, kako se je moda v dobrem desetletju tako hitro spreminjala tudi v preteklosti in ne samo danes.

Glavni gost je bil g. Franc Černigoj, učitelj slovenskega jezika na Colu in zbiratelj starih pripovedi z Gore. Predstavil nam je svojo zbirko pripovedi in pesmi Mož in čemerika, otroške izštevanka in besedne igrice Nace ima dolge tace, Javorov hudič in Znamenja na Gori. Popeljal nas je k njemu na Goro s pripovedovanjem, branjem povesti in pesmi ter opisom življenja, ki se je odvijalo v njemu domačih krajih še pred nekaj desetletij. Nekaj naših dijakov, njegovih nekdanih učencev, je

pripravilo dobro vzdušje med dijaki z branjem le-teh. V njegovih zbirkah najdemo zapisano ljudsko izročilo vse od Vipave pa do Črnega Vrha, od Podkrajja čez Col in Goro do Predmeje.

Na šoli imamo tudi evropskega prvaka v diatonični harmoniki, Blaža Batagelja, ki se nam je predstavil z lastno priredbo narodnih pesmi. Ob zvokih harmonike in Blaževi dobri izvedbi smo resnično uživali.

Za zanimiv zaključek so poskrbeli na naše presenečenje sami profesorji in profesorice ob pomoči nekdanje dijakinje Natalije Fabčič. Nastopili so v desetčlanski zborovski zasedbi pod vodstvom prof. Igorja Hodaka in zapeli dve skladbi ter naredili izredno dober vtis na dijake.

Etnografsko obarvana proslava v čast kulturnemu dnevu je dosegla svoj namen, saj nam je dijakom s svojo pestrostjo na zanimiv način ponovno prebudila čut za kulturo, zavedanje domačega okolja in lepote slovenske besede.

Marija Prelc 2.b

**MEDNARODNI DAN
MOKRIŠČ - MLAKE PRI
VIPAVI**

2. februarja je vsako leto mednarodni dan mokrišč, ki so že od leta 1972 zavarovana z Ramsarsko konvencijo, saj so za pokrajino zelo pomembna: v suši oddajajo vodo, ob nalivih pa služijo kot zadrževalniki ter preprečujejo poplave, prispevajo k dvigovanju kvalitete vode, zaradi samočistilne sposobnosti ... O mokriščih, predvsem pa o nam najbolj znanem mokrišču med Vipavo in Podnanosom, sem se pogovarjala

z gospo Ireno Breščak, profesorico biologije na naši šoli.

Profesorica Breščak mi je povedala, da so preteklo šolsko leto skupaj z OŠ Vipava raziskovali Mlake in pripravili razstavo ter predavanje z naslovom Mlake pri Vipavi. Pri projektu ozaveščanja ljudi o tem, kako pomembno je to mokrišče, saj je edini večji ohranjen ekosistem dna Vipavske doline, je sodelovalo veliko ljudi. Predvsem sta bila to profesorica Irena Breščak in učitelj Peter Valič, sodelovali pa so še mnogi drugi strokovnjaki: prof. Mitja Kaligarič, ki je predavatelj na Univerzi Maribor,

prof. Katja Pobjlšaj ... V okviru terenskih vaj so jih obiskali še maturanti ter člani biološkega kroška Škofjiske gimnazije Vipava. Ko sem profesorico vprašala, če je bilo delo naporno, mi je odgovorila: "Pri 30° C po soncu - še kar. Ko pa se sprehajaš med pisanim cvetjem in med številnimi spreletavajočimi se metulji in pojočimi pticami, je tudi zelo lepo. Seveda, kakor za koga."

Sad celoletnega dela na tem projektu je bila izdaja zloženke, naravoslovni članek v PIL-u plus, predstavitev Mlak na internetni strani ŠGV ter polemične razprave v medijih. Na žalost pa še vedno ni bil dosežen poglaviti cilj - doseči trajno zavarovanje Mlak, ki jih trenutno najbolj ogroža predvidena gradnja ceste čez mokrišče, kar bi pomenilo veliko izgubo za celotno dolino. Ljudje, ki se tega zavedajo, poskušajo narediti vse za ohranitev Mlak, vendar je vse preveč ljudem vseeno.

Če bi se vsak od nas potrudil za ta košček narave, bi ga morda lahko ohranili tudi za prihodnje rodove.

LE NAMIŠLJENI ODPADKI?

Čeprav naša šola že na daleč sije v vsem svojem sijaju in čistoči, se je očitno vsem (predvsem dijakom) postavilo vprašanje: »Zakaj ne bi prekobili samih sebe?«

Ko smo po šolskem radiu zaslišali obvestilo o petkovi (11. april 2003) čistilni akciji, smo se razveselili dejstva o složnosti dijakov in vodstva šole. Ali nam morda berejo misli? Začele so se priprave na veliki dogodek: čiščenje šolskega okoliša. Po petkovi šesti šolski uri (ki je bila za nekatere zadnja, toda kdo ne bi žrtvoval časa za akcijo v dobro okolja?) smo se razredi porazdelili po odrejenih delih šolskega posestva, si

nadeli rokavice in zavihali rokave. Po celih petih minutah zelo zagretega dela se je v kartonasti škatli nabralo (na naše veliko začudenje) minimalno število smeti. Očitno je, da ŠGV šteje preveč dijakov, saj nekateri niso imeli niti možnosti sodelovati pri odstranjevanju odpadkov s šolske zelenice.

Toda naše zadoščenje po opravljenem delu je bilo tako veliko, da smo na te malenkosti pozabili in lahko sedaj s še večjim veseljem posedamo v šolski okolici.

Tina Rijavec in
Romina Vidmar 2.C

O INFORMATIVNEM DNEVU

Kot vsako leto sta tudi letos na srednjih šolah potekala informativna dneva. Letos sta bila v petek, 14.02., in v soboto, 15.02.

Na našo šolo sta prišla 102 radovedna osmošolca. Vodstvo šole jim je razkazalo šolo in pa na kratko povedalo nekaj o njej ter o njenem sistemu.

Ko sem povprašala naključne

izbrance o prvih vtisih, so se vsi strinjali, da je šola lepo urejena, vsi profesorji, katere so tisti dan spoznali, pa so (zaenkrat) še v redu in upajo, da bodo taki tudi septembra, ko bodo sedli v šolske klopi.

Vpisalo se jih je 98, sprejetih pa bo 80, zaradi tega bo omejitve vpisa, vendar se še ne ve kolikšna.

Barbara Wolf 2.a

ŠOLSKI PLES

Od vedno se mi je zdelo imenitno, da se na šoli organizirajo šolski plesi. Sama sem »novinka«, zato nisem natančno seznanjena s plesi, ki so se odvijali prejšnja leta, vem le, da se organizirajo že par let; sem pa seznanjena z dogajanjem na plesih, ki so potekali tekoče šolsko leto.

Letos so bili organizirani trije šolski plesi. Zadnji je bil dan pred Valentinovim. Organizacija plesov se določi na Dijaški skupnosti. Pri tem so izvzeti prvi letniki. Razred, ki prevzame odgovornost, se po predhodnem posvetovanju z ravnateljem odloči za datum, pobira vstopnino, ki ni visoka, poskrbi za prostor, njegovo urejenost ter priskrbi DJ-a iz dijaških vrst. Ples pa nikoli ne traja več kot do 23-ih.

DJ ves čas plesa vrti raznovrstno aktualno, moderno glasbo, ki pa ni vedno - tako kot še veliko drugih stvari - po okusu vsakega, zato nemalokrat pride do negotovanja s

strani poslušalcel – plesalcev. Največkrat kar sam oceni ob kateri zvrsti glasbe se plesišče napolni in ob kateri plešejo le tisti najbolj »zagreti«. Včasih sprejema tudi glasbene želje.

Na enem od plesov je vskočila tudi profesorica športne vzgoje. Z vrtenjem klasične plesne glasbe, je na plesišče zvabila pare, ki so želeli preizkusiti svoje veščine standardnih plesov, naučene pri urah športne vzgoje. Zadnji ples je minil v znamenju maturantov. Tu so imeli ti priložnost pokazati plesne korake, s katerimi so zaplesali na maturantskem plesu.

Skratka – plesi so vedrejša, nekoliko bolj nora sprostitev, ki se prileže natrpanemu dijaškemu urniku, obenem pa imenitna priložnost za spoznavanje ostalih dijakov ter njihovega smisla za zabavo (ki se mogoče tudi ujema z našim).

Andreja Gregorič 1.b

V ZNAMENJU PEPELKINE NOČI ...

Živčni zlomi, pregoreli šivalni stroji, nenadna skokovita gospodarska rast na področju proizvodnje kozmetičnih izdelkov in podobni fenomeni so bili plat gonga, ki je naznanjal odprtje nove sezone maturantskih plesov letošnjega leta. Očitno ni nobena gimnazija več varna pred tem dogodkom, za katerega se včasih

zdi, vsaj če se na stvar pogleda z objektivnega, zdravorazumskega vidika, da kar malo pretirano odseva nagnjenost k pozunanjenosti. Vendar pa se

vsakršna sodba v tem smislu lahko hitro izkaže za pre nagljeno. Če naj bo maturantski ples eden izmed družbenih obredov, ki predstavlja prehod iz mladostne v bolj odraslo in resnejšo ero človekovega življenja,

namreč ni mogoče trditi, da nekdo tega (pustimo ob strani vrtoglave cene damskih toalet in čevljev) ne doživi zares tudi navznoter. Tako bi moralo tudi biti - prehod v zrelost, ki se, mimogrede, mora zgoditi tudi brez glamurja maturantskega plesa. Očitno pa je potrebno to poudariti tudi na zunaj. Pa naj bo.

Na svoj t.i. "pečat odraslosti" smo nazdravili v hotelu Metropol v Portorožu 1. marca letošnjega leta.

Pisana povorka pepelk in kraljevičev je v glavno dvorano vkorakala natanko ob osmih zvečer, vsaj tako je bilo prvotno zastavljeno. Skorajda nepotrebno je omeniti, da točnost ni

prišla v poštev - pri tako številčnih udeležencih najbrž niti ni mogla priti v poštev. Program je bil tak, kot maturantskemu plesu pač pritiče - četvorka, standardni plesi, nagovori, poslavljanja (ki bi dejansko dobila smisel šele čez nekaj mesecev) in, kot se za "mondena" družabna srečanja spodobi, dosti preobilna večerja. Protokolarnost je vnovič prišla do izraza, s tem da se med celotnim dogajanjem nisem mogel znebiti občutka, da bodo zdaj zdaj zatrobile fanfare in da bo v prostor vstopil danski kralj osebno. Svečanosti namreč ni manjkalo in

prav tako ne zadržne razkošnosti, vendar je slednjo pač treba vzeti v zakup, če se odpravlja na kako tovrstno prireditev, ki je bolj ali manj usmerjena k elitizmu. Odveč je poudarjati, da se je ambient s tem nedvomno zelo dobro skladal.

Izpostaviti pa je treba, da je mnogo dijakov veliko časa in truda porabilo za pripravo in izpeljavo programa (poleg vsega drugega tu še najbolj izstopajo originalni in domiselni predstavitvi obeh razredov, srečelov in rezervacija samega prostora). Njim je treba izreči zahvalo in vse najiskrenejše

čestitke. Drugače pa bi bilo najbrž težko trditi, da je bil maturantski ples letošnjega 4.b Škofijske gimnazije Vipava celostno gledano kaj posebnega, kaj svežega. Ker mu to ni uspelo najbolje, če ne štejem posameznih odsekov in seveda enkratne družbe. Drznil bi si trditi, da

mu je bilo to že od vsega začetka usojeno - maturantski ples namreč temelji na ustaljenem vzorcu, znotraj katerega si je sicer mogoče privoščiti samopobudo in ustvarjalnost (ponavljam: to dvoje je bilo na našem "ritualu odraslosti" dobro izkoriščeno), vendar na koncu

se človek ne more znebiti vtisa, da je šlo samo za večerjo s preveč nasitno sladico in preveč blestečimi kreatorskimi oblačili.

Simon Černe 4. b

TEKMOVANJA

TEKMOVANJA V ZNANJU NA NAŠI ŠOLI

Spet je čas, da namenimo nekaj besed tekmovanjem v znanju. Marca je namreč potekala takorekoč glavna vseh tekmovanj. Začelo se je že 7. 3. s tekmovanjem iz angleškega jezika v Novi Gorici, teden dni zatem v soboto je sledilo Cankarjevo tekmovanje na državni ravni, 20. marca je potekalo šolsko tekmovanje iz matematike, dva dni zatem pa že regijsko tekmovanje v fiziki. Po nekajdnevem premoru sta letošnji marec zaključili še šolsko tekmovanje v italijanskem jeziku 24.3., regijsko matematično tekmovanje v petek, 28.3., in državno zgodovinsko tekmovanje v Mariboru dan za tem.

Pa da ne bi samo naštevati kaj in kdaj, povejmo še nekaj malega o tem, kdo in kako. Za začetek mogoče najzanimivejše vprašanje: Kako so se tekmovalci odrezali? Zelo dobro. Udeležba na šolskih tekmovanjih je bila kar velika. Namreč z udeležbo na tekmovanju ne moreš nič izgubiti, temveč lahko celo kaj pridobiš. Torej, kdor se dobro odreže pri reševanju testa, v redu, komur pa ne gre ravno najbolje, mu tudi ni hudega. Tako ni razloga, zakaj ne bi poskusili.

Zdaj pa torej končno pogledjmo, kdo je poskusil in kako jim je uspelo. Čeprav ste si njihova imena verjetno že prebrali na oglasni deski, naj vseeno na hitro

povzamemo: na šolskem tekmovanju v matematiki so najboljše rezultate dosegli Blaž Batagelj iz prvega letnika, Uroš Šček med drugoletniki, Tibor Doles iz tretjega in Andreja Vendramin iz četrtega letnika. Pri tekmovanju iz fizike sta se najboljše odrezala Benjamin Tomažič, ki se je tudi uvrstil na državno tekmovanje, in Aljoša Andlovic, ki se mu je uvrstitev na državno le za las izmuznila. Na tekmovanju za Preglovo plaketo so sodelovali Blaž Batagelj, Matej Škvarč, Benjamin Tomažič in Tibor Doles. Blaž je dosegel tudi srebrno priznanje. Potem sta tu tudi še dve tekmovanji iz tujih jezikov – na regijsko tekmovanje v angleščini sva se uvrstila Katarina Fatur in Denis Pavliha, tu so pa še imena tistih, ki so nas zastopali na državnem tekmovanju iz italijanščine. To so: Vanesa Gregorič, Eva Premrl, Denis Pavliha, Jani Paškvan, Jakoba Šraml, Maša Babič, Andrej Baša in Aleksija Švara. Tudi na državnem tekmovanju iz materinščine so se udeleženci izkazali. Irena Ipavec je z drugim mestom med vsemi tekmovalci na tretji stopnji dosegla zlato, ravno tako Katja Počkar kot osma. Srebrni odličji pa sta dosegli Ana Grbec na tretji in Jakoba Šraml na četrti stopnji. Dobro sta se odrezala še Urška Ilc in Simon Černe. Zelo veseli pa smo tudi uspeha na državnem tekmovanju iz zgodovine, kjer je naša ekipa dosegla 1. mesto med sedeminpetdesetimi drugimi, posamično pa smo se člani (Tibor Doles, Andrej Leban in Katarina Fatur) tudi visoko uvrstili. Kar zadeva zgodovino, je potrebno omeniti tudi lep

uspeh dijakinj drugih letnikov, Irene Ipavec in Polone Kete, ki sta z raziskovalno nalogo »Furmanstvo in prevoznništvo« osvojili prvo mesto med vsemi sodelujočimi nalogami. Poleg tekmovalcev v znanju pa se

spodobi pohvaliti tudi našega umetnika, Lana Seuška. S svojo likovno stvaritvijo je na Domijadi dosegel drugo mesto. Čestitamo!

Katarina Fatur 3. a

ŠPORTNA ZIMA - POMLAD NA ŠGV

Prišla je zima, to pa je letni čas, ko si na ŠGV niti najmanj ne vzamemo časa za zimsko spanje. Vsaj na športnem področju ne. Že kmalu po novem letu je bil na sporedu zimski športni dan. To je dan, ko morajo tudi tisti najbolj leni in za rekreacijo nezainteresirani škofijci razmigati svoje zakrnele kosti. Ker je bilo potrebno nadomeščati podaljšane počitnice, je športni dan potekal v soboto, 18.1. 2003. Poskrbljeno je bilo tako za tiste, ki uživajo v zasneženih poljanah kot za tiste, ki jim misli že uhajajo k morju in poletju. Taki so se odpeljali na Obalo na plavanje, seveda v bazenu. Nevtralna varianta je bil pohod. Pohodniki so se podali do svetega

Martina pri Brjih in čez Vrtovče do Velikih Žabelj. Sicer pa je bilo podrobnosti moč videti na fotografijah, ki so visele na oglasni

deski. Seveda pa na zimskem športnem dnevu ne gre brez smučanja in drsanja. Drsalci so preizkušali led v dvorani Tivoli. Tudi nekateri profesorji oz. profesorice so dokazale, da jim gre skakljanje po ledu prav izvrstno od rok, ups od nog. Smučarji pa so se podali kar v tujino. Vijugali so po sončnih belih strminah Piancavala in pri tem prav uživali.

Zima pa pri nas ni minila samo v znamenju zimski športov. Tudi košarkarji in nogometaši niso počivali. Na naši šoli smo si tako že lani decembra lahko ogledali (kolikor so

pač profesorji imeli posluha za naše navijaško navdušenje) kar dve tekmi. Na eni so svoje znanje in spretnosti razkazovali naši košarkarji, na drugi pa nogometaši. Oboji so se pomerili z ekipama Ajdovščine. Nogometna reprezentanca ŠGV se je odpravila tudi na turnir v Tolmin. Kljub trudu so izgubili tako proti TŠC kot tudi proti Tolminu. Enkrat je bilo 2:1, drugič pa 3:1. Ampak saj pravijo, da je potrebno sodelovati, na zmago bomo pa počakali do drugič.

Tudi v začetku pomladi se je vse vrtelo okoli žoge. Tokrat take čisto male, bele žogice. Govorimo o namiznem tenisu. 25. marca je bilo v Šempetru pri Gorici regijsko tekmovanje dijaških domov v prej omenjenem športu. Naš dijaški dom so zastopali: Maja Zadnikar iz prvega letnika in Petra Hvala, Jernej Krajnc in Luka Klančič iz tretjega. Vsi štirje

so zmagali in tako znova dokazali da ima tudi naša majhna šola velik športni duh.

Zgoraj omenjena četvorka se je udeležila tudi medregijskega tekmovanja in tam zasedla 2. mesto. Na Domijadi na Rogli pa sta bili dekleti 3., fanta pa 4.

Svoja železja smo zopet imeli v ognju v torek, 6.5. 2003, na športnem srečanju škofijskih gimnazij v Šentvidu, kjer so se dijaki pomerili v odbojki, košarki, nogometu in namiznem tenisu. Odbojkašice so zasedle 4., košarkarji 3. mesto, nogometaši so bili drugi, v namiznem tenisu pa je bilo osvojeno 4. mesto.

Helena Rebek 3. a

DOMIJADA

24.4. je bilo lepo sončno jutro in pet nadobudnežev, Maja Zadnik, Petra Hvala, Jernej Kranjc, Luka Klančič in jaz, Lan Seušek, smo se že posedli v kombi, v katerega je prisedla tudi gospa Ivica. Odpeljali smo se na Roglo, kjer je potekala Domijada. Tam so nas obdarovali z majčko Domijade, svinčnikom in odpiračem za pivo. Petra Hvala, Maja Zadnik, Luka Klančič in Jernej Kranjc so se borili za tretje mesto v namiznem tenisu. Jaz pa sem medtem tekmoval na likovnem natečaju »Ljubi ne ljubi«.

Na napornem tekmovanju sta Petra in Maja osvojili tretje mesto, meni pa se je uspelo »prislikati« na drugo mesto. Po razglasitvi mest smo se utrujeni vrnili v Vipavo, a ko smo že prispeli, je skoraj prišlo do prometne nesreče, vendar se je na srečo vse srečno končalo. Ko smo prišli v dom, so nas toplo sprejeli. Zahvaliti se moramo tudi gospe Ivici, ki nas je spremljala in navijala za nas.

Lan Seušek 1.c

POTEPANJA

EKSKURZIJA V RIM

Dijaki obeh tretjih letnikov smo med zimskimi počitnicami namesto v zasnežene gore odšli v malce toplejše kraje – v Rim. Prvi stik s tem mogočnim mestom je bil veličasten. Bilo je zgodaj zjutraj, ko smo se

pripeljali pred vrata Rima. Sonce je ravno vzhajalo in pobarvalo jutranje meglice v nebeške barve, ki se jih ne da opisati. Rim je stal tam pred

nami in vabil naše duše, da jih napolni

z energijo. Mi se nismo upirali. Po neprespani noči v avtobusu smo jo zelo potrebovali. Že po drugem dnevu se je marsikomu zdelo, da nam Rim srka energijo, kajti zvečer smo

utrujeni legali k počitku brez kakšnih večjih priganjanj profesorjev, ampak ni bilo tako. Vsak posamezni spomenik zgodovini, ki nam ga je

pokazal naš vodič prof. Janez Vodičar je imel nekaj v sebi, kar te je pritegnilo. Nekaj, kar ti je dalo misliti, ali kako uničevalen je človek ali česa vsega dobrega je sposoben. Ne, Rim, nas ni pustil praznih. Vatikan, Forum, Kolosej, Panteon, Španski trg ... To je nekaj kar moraš sam doživeti. Brez

pomena je opisovati jih, kajti vsak lahko v marsikateri knjigi prebere njihov opis in pogleda sliko, vendar doživeti jih mora sam. Večkrat jih, bolj razumeš Rim. Zato pa smo vrgli kovance v Fontano di Trevi.

Jakoba Šraml 3. b

KULTURA

6. ABONMAJSKI KONCERT: SLOVENSKI KVINTET TROBIL

Na zadnji dan zime se je v toplem okolju dvorca Zemono odvijal koncert Slovenskega kvinteta trobil.

Kvintet deluje na slovenskem in mednarodnem koncertnem odru od svoje ustanovitve leta 1972 – letos praznujejo 50. obletnico delovanja. Komorni ansambel povezuje pet odličnih slovenskih glasbenikov, solistov in pedagogov, ki svoje umetniško poslanstvo udejanjajo doma in v tujini. To so: Stanko Arnold – trobenta, Matej Richter – trobenta, Boštjan Lipovšek – rog, Stanko Vavh – trombon in Darko Rošker – tuba. Za svoje umetniško delo je Slovenski kvintet trobil prejel vrsto nagrad. Njihov repertoar obsega skladbe od renesanse, baroka, romantike do sodobne glasbe.

Program:

Johann S. Bach: Kontrapunkt št. 1 (Mala fuga v g – molu)

Tomaso Albinoni: Sonata »Saint Mark«

Georges Bizet: Carmen Suite No.1
Lojze Kranjčan: V Parlamentu

George Gershwin: Selection from Porgy and Bess

Elvis Crespo: Three Spirituals

Leonard Bernstein: Selection from »West Side Story«

Najbolj naju je pritegnila skladba V Parlamentu, kjer je imela glavno vlogo pozavna, ki je predstavljala predsednika države s komentarjem. Seveda pa je bila bolj poznana suita iz opere Carmen, kjer se kaže tehnika izvajanja in smisel za glasbo trobentačev. V drugem delu so se zvrstile tudi druge vrste sodobne glasbe – neke vrste jazz, rock, ...

Nama je bil koncert zelo všeč in vabljeni ste na še zadnji koncert, kjer se bo predstavil Komorni godalni orkester Slovenske Filharmonije.

Ana Božič in Neža Žgur 1.c

ROMEO IN JULIJA

V torek, 18.3.2003, smo si s šolo ogledali posodobljeno Shakespearovo tragedijo Romeo & Julija. Vsebina nam je bila sicer že vsem znana, a vseeno nam ni bilo dolgčas, saj je igrala sama smetana slovenskih igralcev. Ti so se v svoje vloge vživeli in kljub tragičnosti popestrili dogajanje, da v dvorani ni

manjkalo smeha.

Zgodba se vrti okrog dveh sprtnih družin, Capuletov in Montegov. Julija in Romeo, otroka sovražnikov, se nesrečno zaljubita. Njuna ljubezen je zaradi brezupnih in nepredvidljivih okoliščin neuresničljiva. Usoda ju ločuje, a njuna ljubezen je tako močna, da premaga sovraštvo. Zaljubljenca morata trpeti, umreti, da

se sprti družini otreseta sovraštva in pomirita. To žrtvovanje daje igri tragičnost.

Mnogim izmed nas je bila gledališka uprizoritev všeč. Vsekakor je to ena izmed najboljših gledaliških uprizoritev, saj se navezuje tudi na problematiko današnjega sveta.

Nika Rijavec 1.b

PESMICI

ENOSTAVNO DOBER DAN

Včasih, ko se zjutraj zbudim,
Nenavaden občutek dobim.
Da danes bo dober dan
In da ne bom samo čakala, kdaj bo končan.

Tako lepo se počutim, to je enostavno
In vedno je tako mikavno.
Prav brez razloga
Bi rada razveselila še koga.

Za to ne rabim nobenih materialnih reči,
Saj kupiti se ne da take moči.
Lepo je živeti tak enostavno dober dan,
Ki prileti, kar tako, morda iz sanj?

KAJ JE LJUBEZEN?

Ljubezen.
 Kaj sploh to je?
 Je to oseba,
 hrana,
 mogoče pijača,
 trd predmet
 ali mehka igrača?
 Se jo da prijeti,
 slučajno objeti,
 je to pesem,
 skladba?
 Kdo ve?

Ali ljubezen sploh obstaja?
 Kaj ljubezen sploh pomeni?
 Igrati se,
 prepirati se,
 učiti se?

Mogoče je pa to
 čustvo,
 beseda,
 nekakšna zmeda,
 ki je,
 ki mora biti v tvojem življenju?
 Mogoče pa je ravno to to,
 tisto pravo.

BESEDILA PRISPEVKI**MREŽA**

»Kakor si boš postlala, tako boš spala,« odmevajo glasovi okrog mene. In vsi tisti, ki to trdijo, imajo prav. Naša prihodnost je odvisna od nas samih. Samo mi imamo pravico odločati o tem, v kakšno reko bomo spustili čoln. Če bo ta ostro zavita, z veliko brzicami, bo življenjska pot »vodena«. V obratnem primeru jo bomo pripeljali do popolne izsušitve. Srce pa bo odeto v suho zlato. Na koncu obeh je slap. Eden pokonča človeka le fizično, drugi tudi duševno. Nekateri so ohranjeni v spominu še dolga leta. Večina teh je znana po odlikah, nekaj izmed njih pa tudi po krvi.

Tako je naše življenje. Vse se enkrat začne in konča. Nič ni večno, nemogoče. Najlažje je govoriti, nekoliko težje pa dejanja izvršiti. Vsak Zemljan ima svoj cilj. A kolikim uspe

želje uresničiti? Lahko so srečni tisti, katerih zaključki so doseženi. Prepričana sem, da je njihov dan

sijoč, nebesni svod poln zvezd in usta smeha. Taki srečneži so ponos materi Zemlji in spodbuda za otroke. Najmlajši so namreč na samem začetku. Od tam pa stopajo previdno in počasi, ter budno prežijo na vsako nastavljeno past. In sebičnih lovcev je vedno več! Ali ne ogrožamo s tem tudi sami sebe? Ni to spogledovanje s kruto usodo, smrtjo?

Na drugi strani pa so ljudje, ki jim sreča ni bila naklonjena. Zastavljeni cilji nedoseženi, skozi sijočo kroglo kapljajo grenke solze. Kakšen bo jutri, ni znano. Živijo za ta trenutek, saj je jutrišnji dan popolna, nedostopna uganka. Ljudje na družbenem robu se velikokrat zatekajo k nečednim poslom in niso ravno zgled mlajšim kolegom. Veliko je tudi možnosti, da popeljejo v osrčje blata svoje najdražje. Zavedati pa se moramo, da je po toči prepozno zvoniti. Težave je potrebno rešiti še preden seme vzkali in požene prve liste.

Kaj pa tisti, ki smo zajeli komaj nekaj plezalnih opornic? Kaj storiti, ko se košček gmote odlomi? Od kod črpati pogum za ponovni vzpon? Mi smo tisti, na katerih je naložen tovor. Kolikor smo uspeli pograbit v malho, toliko prednosti imamo. Postopni koraki nam omogočajo napredek. Vprašanje je le, ali je led pod našimi nogami dovolj trden. Čaka ga namreč težka naloga: »Ponovno bo treba dati možnost kandidatu za izpolnitev do sedaj neizpolnjenih želja.« Naloga je težka, zato pa je toliko slajši želeni uspeh. Do njega se vije steza. Ta ni ravno široka, le toliko, kolikor dopušča strah zbudajoč prepad z obeh strani. Žrelo vabi, kliče, prebuja

poželenja in strasti. In prav v tem je čar zmagovalcev. Oni so se uspešno prebijali navzgor, se oteпали postojank in bregov poraza. Veliko moči je bilo potrebno vložiti v delo, a ne pozabimo na sadove.

Vsak človek potrebuje za življenje poleg želja tudi oporo. Količina in okus »južine« sta odvisna tudi od jeklene vrvi na robu krušljive prsti. In to vrv mnogim predstavlja vera. Je

pojem, za katerim se skrivajo ključne sestavine vsakega sončnega vzhoda in zahoda. Ob sodelovanju z najsvetlejšim ali najsvetejšimi smo samozavestnejši. Ne glede na to, kateri verski skupnosti pripadamo, častiti moramo tisto, ki je v našem srcu. V največji stiski vemo, da je nekje Bog. Ta je neizmerno dobitljiv, ob njem smo varni. Z njegovo pomočjo lahko porušimo še tako mogočno trdnjavo in se povzpemo na vrh za kopami ruševin. Zaupanje vanj ne sme biti le besedičenje, ampak tudi verovanje. Ni pomembno, kakšen je videz, ampak kakšna je vsebina. Ne smemo in nimamo pravice ocenjevati človeške notranjosti le na prvi pogled. Če hočemo o njem govoriti, se moramo vanj poglobiti. Poznati najbolj oddaljene koticke samote, saj se prav v njih mogoče skrivajo zakladi.

Bogatost in čistost verovanja se pokaže v pravi luči, šele ko se odmakne skrivnostni črni plašč. Za njim se končno pokaže gola podoba resnice. Do nje pa je potrebno priti.

On se je rodil zato, da je lahko umrl za nas in izgubljene duše ponovno obudil. Vsil je vanje moč in pogum za nove stopinje. Stopinje, za katerimi pešec pušča sled. To pa išče nov rod, neizkušen in rosno mlad. Nov prepod življenja se je prebudil iz spanja in obrnil pogled v svet.

Vendar kot ugasne ogenj, tako je v vodnjak klonila glavo toplota sreče. Če se danes ozremo naokrog in začnemo iskati neomadeževano srce, je tako kot da bi iskali iglo v senu. Množica se je ponovno pustila zapeljati črni postavi podzemlja, peščica pa nemočno išče sebe in mlado lice nasledstva. In kljub temu da je to le manjšina, sem prepričana, da ne bo nikoli izpuhtela neznano kam. Še vedno je med nami veliko solza, krika obupa in groze. Naša »navada« pa je, da se zatekamo pred obličje najsvetlejših prav v trenutkih

žalosti. Prav ti bi morali biti tudi dokaz, da smo še kako podobni Izraelcem, mogoče še slabše okovani. Trdna, jeklena je roka nad nami. V njej ni srca, dobrote, nasmeha. Ob kovini in od kovine, pa ne moremo živeti. Če se

še tako trudimo, samo od naprednih raziskovanj in robotov, ne moremo naprej. Zaman so težnje in obtoževanja, ako znotraj telesa vlada samotna tišina praznine. Čemu trmoglavljenje in vztrajnost v nečem, kar ne obeta ničesar dobrega? Je to klic na pomoč? Ali skrajni poskusi obupa?

Ljudstvo, čas je, da se naša telesa in duše, zunanja in notranja podoba, ponovno obrnejo po rešilno travico v nebesa. Vsemogočni je edina svetla luč v tej gosti temi. Če bo naše kesanje iskreno, obžalujoče, verjamem, da nam bo prisluhnil in nas rešil. Biti pa moramo iskreni in naše kesanje naj izžareva ponižnost. Hlinjenje in hinavščina sta namreč obkroženi s postavami grenke zemlje.

Tam nekje, nad oblaki je namreč upanje za tiste, ki so svojo življenjsko

pot okronali s trni in s tem povzročili neljube čase ljudem okolice. Ti s tem niso škodovali le drugim, ampak tudi sebi. Kljub temu da mrka postava ne razodene resnice, so pri vsakemu posamezniku pomembna občutja. Če se počutimo v svoji koži nelagodno, hočemo prostosti. Ujetost v samem sebi, pa je verjetno najhujša kazen, ki lahko doleti smrtnika. Postavni pa

so tudi neposlušni hudodelci. V njihova ušesa ne pride niti glas notranjosti. Vanje se naseli želja po malem svetu osebnosti. Dopusčeni so le mali stiki maščevanja za potešitev družabne lakote. Zelo težko se je vključiti v samouničevalca in njegovo mišljenje, zato ostane veliko stvari za vedno izgubljenih med tisoči drugih.

Veliko sreče in uspehov želim ljudem dobrega srca! V kakšni tihotno

zloglasni luknji je veličina dobrote. Posegi v družbo so postopni, majhni ter včasih naletijo na plodna tla. Od tu se začne novo upanje rojstva in smrti, odrešenja. Svetlo, prijetno toplo je v krogu žarenja novosti. Potrebne je kup volje in prepričanja, vendar morebitni uspehi so obetavni. Vse skupaj izgleda kakor knjiga, ki je ni. Nekaj časa išče žarke, da bi pogledala v dan in okusila med in mleko številnih sladil. Kasneje se ponovno poglobi v rove iskanja. Pride, žari, ugasne. Še vedno pa je tu obdobje ko žari. Takrat s slavo ali brez nje, kot pisatelj, zapiše nekaj zlatih črk. Iz črk nastane beseda, iz besede besedna zveza, iz besedne zveze pa besedilo. Zadnja postaja je vredna vseh zakladov tega sveta. Ko se namreč besedilo vtisne v spomin iz hvale po dobrem, je čas, ko se na nebu

utrne iskrica. Poplačan je ves trud, delo doseže končno hvalnico. Ta hvali, opeva in seznanja jasli z naukom svetosti. Poslušnost, zvestoba in sprejemanje v celoti kompleksnosti pa omogočajo postavitev odra. S tem dobi knjiga tudi naslov. Ime se nosi naokrog in laikom podaja svojo modrost notranjosti. S tem krog ni le sklenjen, ampak tudi širi obzorja. V sebi nosi svoje sporočilo in z njim privablja vedno nove

poznavalce boljšega življenja. Tako nas vera enotne ohranja na svežem zraku in ta polni pljuča z novimi dosežki. Povezovalka pridno veže liste in trdni šivi še kar naprej izpolnjujejo želje izumiteljem črk, besed, besednih zvez, besedil.

Davidov psalm

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Polegam na zeleni paši,
Vodi me k mirnim vodam.

Poživlja mi dušo, vodi me po potih
pravičnosti zaradi svojega imena.

O, tudi če hodim po dolini sence
smrti, se ne bojim nič hudega,
saj ti si z menoj; tvoja palica
in gorjača sta mi v tolažbo.

Pogrinjaš mi mizo vpricho mojih sovražnikov;
maziliš mi glavo z oljem;
čša mi prekipeva.

Dobrota in milost me stanovitno spremljata
vse življenje; in večno bom prebival
v hiši Gospodovi.

Janezovo videnje

Bog je Janezu pokazal privid prihodnosti.

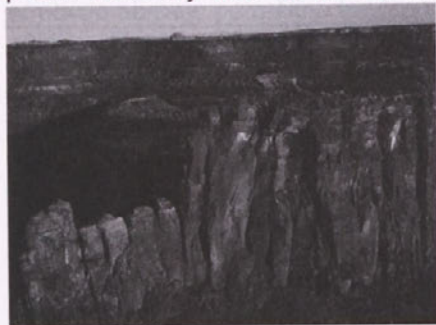
Janez je zapisal: «In po sodbi sem zagledal novo nebo in novo zemljo...In zaslišal sem glas iz nebes, ki je rekel: «Ne pozabite...Bog je z ljudmi in bo ostal med njimi...In obrisal jim bo vse solze iz oči; in ne

bo več smrti, ne žalosti, ne joka, tudi bolečine ne bo več, zakaj prejšnje stvari so minile.» In sveto mesto bo zelo lepo in božja slava bo njena svetloba... Milost gospoda Jezusa Kristusa naj bo z vami vsemi.»

NA VRHU NEBA

Razmišljanje

Ko se človek ustavi pred prepadno steno gluhe resnice, se mu utrne misel in gibko zaplava med neme hlape ter išče bilko trdnosti. Ta ga razumno in dobrosrčno popelje preko skalovij niča in teme, do

popolnega bogastva življenjskih trav, zlitja v eno samo sožitje »biti«. Vendar se z odkritjem livade življenja zgodba in pot že zaključita; kar je med prvim in zadnjim korakom, pa je razkošje doživetij, izkušenj, novih spoznanj, vedenj in videnj – vsa so pomembna in edina brezhibno edinstvena last človeka z jasnimi merili in načeli. Eden je cilj, želja ena: priti preko sebe, najti dobro v svetu krutih dejanj, biti luč nad temnimi očmi na težkih obrazih same negotovosti.

Sčasoma si prijatelj prav slehernemu človeku, če živiš dobroto in ljubezen, in kar neznosno hrepeniš po Bogu, ki je tvoja prava Pot in tvoja Svetloba – z njo uničiš temnino brezdračja in gmote slepe grenkobe do sočloveka. On je, ki te ljubi brez

pogojev, zahtevanih povračil, in te svileno boža po obličju, ki je čez in čez obloženo s hrapavimi skorjami nizke človečnosti. In ne moreš mimo: ljubiš Ga, ker ti srce v sreči govori, da večje ljubezni od njegove pač ni.

A tvoja pot se vzpenja počasi. Z malimi stopinjami riše potko v življenju; skozi materino ljubečo dušo in očetov zavetniški objem te vodi v svobodo otroštva; v igre s sovrstniki, v dojemanja vsakdanjih čudežev, v rast do svoje mlade osebnosti, ... Potem gre pot skozi doline (muhastega) odraščanja, prvih zaljubljenih ljubezni, skrivnostnih zapisov v dnevnik in še bolj skrivnih pogledov na osebo, ki ti povzroča pospešeno bitje srca. Mladostna stezica se vozi s tabo med mnogimi nesoglasji s težečimi starši, ob tebi hodi skupaj s pravimi prijatelji, čuti tvoje nemogoče grenke solze prvih življenjskih razočaranj, te spremlja do

novih obzorij znanja, širjenja lastnega obzorja, spremljanja lepote sveta .... In tvoja kritičnost dobiva dolga, močna krila, z njimi leta v neznanske skrajnosti, na drugi strani pa v gigantska posploševanja ... Bogat postaneš v duši, bogat z načrti in upanji na uspeh. Pogosto pa se še

vedno ne razumeš in kar nekako veš, da bi dejanja morala biti krojena po pravih odraslih — in ni dolgo, ko odrasle osebe predstavljaš prav ti sam.

Obležiš globoko dejaven v življenju, vklenjen si v nove verige, ustvarjaš malo celico družbe in z ljubljeno osebo si prizadevaš za čim boljšo duhovno in materialno preskrbljenost nove skupnosti. Tvoje dolžnosti postanejo resnejše, bolj odgovorne, postaneš mati, oče in strah te je vzgoje otrok. Bo šlo? Zmoreva? Dobro veš, da ljubezen vse premaga, in ON je s teboj in v vaši enoti človeške družbe. Ustvarjaš v zagonu, kipiš od moči in eksplozivne energije, zdaj je tvoj čas. Zoriš naprej med svojimi in rad jih imaš, pomenijo ti vse.

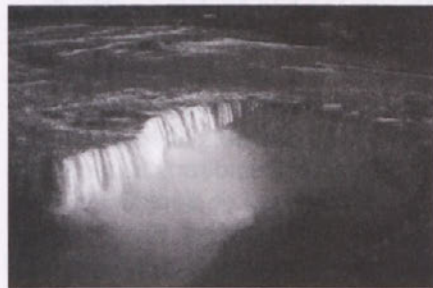
Nato nekega dne opaziš, kako se listje osiplje z umirjenih dreves in slišiš jih, v šumih si šepetajo: » Dobro bo, dovolj bo!« in se na krilih zraka drevesni prsti nežno spuščajo na tla.

Z njimi se umiriš ti sam; z ljubeznivo uživaš zaslužen mir in srečno paziš na nadobudne vnuke — ob njih spet postaneš otrok in radostno uživaš svojo bogato jesen. V tebi je novo delovanje in življenjska moč se širi

in kopiči v tebi. Kam z njo? Izkoriščaš jo v dobro, pozitivno, prijetno in prav je tako. Najvišjega pa čutiš še bolj — zdaj si mu blizu, pravi prijatelj.

In nekega dne se odpraviš na

pot, da narediš zadnji korak.

Dolga je pot, razlikuje se od poti drugih ljudi. Vodi pa v neskončno modrino, v prostor brez konca, v srečo in lepoto večnosti. Tam si, pri Njem.

V svojem veselju nočeš solza. Zelo se zavedaš globin duha in pokaš od dopolnitve svojega »biti«.

Veš, takrat si na vrhu neba ....

K. P.

Oscar Wilde

SALOMA

Na odru so bile že delno postavljene kulise, dve majhni drevesi in manjši hrib z zvonikom, dva krepka moža pa sta s pomočjo škripca spuščala na oder manjšo luno. V tistem trenutku me je iz globoke notranjosti prešinilo, da se spušča kot ženska, ki išče mrtve in seje pogubo. Stisnilo me je pri srcu, zato sem si jo predstavljal kot lepo kraljično, pa naj se zdi še tako neresnično. Oder preurejajo, sam pa sedim v množici praznih sedežev s knjigo v roki. Lunin odsev pada na desno roko, besede postajajo slabo berljive.

Saloma veličastno vstopi na teraso, beži pred Herodovimi očmi, polnimi

strasti. Ne mara za tiste ljudi, ki poznajo samo svet uživanja in naslad, čeprav je tudi sama takšna. Globoko zajame zrak, a mladi Sirijec ji ne pusti dihati s sladkimi besedami, nežnimi obljubami. Grenko se mu smeje. Tedaj pa zasliši glas, močan

in kraljevski, tako surov in oddaljen, pa vendar preprost. Hoče ga videti, občutiti tega moža!

Saloma se sprva sreča z Johanaanovo besedo, ki jo prevzame. Nekaj popolnoma drugačnega od vsega, kar v življenju pozna. Herodiadin paž sluti nesrečo, a mladi Sirijec podleže sladkim besedam, ki so se obrnile proti njemu. Popusti in ukaže Johanaana izveči iz vodnjaka. Ta z gorečnostjo v očeh stoji pred vodnjakom, divjega videza in ljubezen do Boga mu sije v očeh. Saloma čuti lepoto njegovega drugačnega telesa in vidi smisel in odrekanje v njegovih očeh. Hoče ga imeti kot razvajena deklica, ki ji je treba samo s prstom pokazati, kaj želi, in je njeno. Govori mu besede, polne čustev in oboževanja, saj pozna le telesno ljubezen. Johanaana pa vodi duhovna ljubezen, zato so njegove besede naperjene proti Herodiadi, ki je prešuštvovala. Spozna, da jabolko ni padlo daleč od drevesa. Grobo jo zavrne z besedami nespoštovanja in žaljivkami. Tedaj se v njej prebudi nekaj novega ...

Pogled mi znova obtiči na luni. Luna je res podobna ženski, ki išče mrtve. Nekaj grozljivega je na njej. Mladi Sirijec leži mrtev na tleh, smrt si je sam storil. Začutil je, da je njegova lepota, ki je bila nekaj najlepšega, umazana in poteptana od osebe, ki jo je najbolj ljubil.

Lastni ego mu je zavihnel meč v prsi.

Pa tega nihče ne opazi, le paž monotono izraža svojo skrb ...

Saloma gleda Johanaana, ta zre proč. Ona je bogata v materialnih dobrinah in revna v duhu, medtem ko je on njeno nasprotje. Kot dva tujca, ki se dobro poznata in se obsojata, kot čista misel in grešnost.

Herod prispe na teraso, oči mu iščejo Salomo. Vesel je in žalosten, dvomi v Johanaana kot preroka in pozneje verjame v njegovo poslanstvo. Herodiada mu je tik ob strani, spremlja poglede moža in opazi prerokovo navzočnost.

Za trenutek zaprem knjigo. Slišim ljudi, njih topotanje in pritajene glasove. Odložili so suknjiče v garderobi, kmalu bodo zapolnili to praznino, te prazne sedeže. Lunin odsev je še vedno na meni; z desne roke se mi je pomaknil na prsi. Premika se, kot bi bil živ, pijano in blazno se ziba po meni v vsej svoji strasti.

Spotaknil se je na krvi. Herod vidi slaba znamenja. Da bi se razveselil, prosi hladno, zamišljeno in nedostopno Salomo, naj mu zapleše. V zameno ji ponudi vse, PREVEČ ... A le eno je, česar Saloma nima in hoče imeti .... Johanaana. In zato pleše, pleše in pleše. Vsa gori v svojih mislih, strast ji preveva vsak gib. Zahteva prerokovo glavo! Tega ji Herod ne bo odbil, saj se je pred vsemi zaprisegel. Na njeni prelepi zunanosti je milina, v srcu pa strup in sprevrženo veselje. Išče smrt. Želja se ji izpolni. Na okrvavljenem pladnju leži njegova glava. Herodiada uživa, Herod postane še bolj

neodločen, kajti slutil je angela smrti. Boji se.

Knjigo pospravim nazaj v torbo in se odpravim ven iz gledališča. Ljudje že sedijo tam in nestrpno pričakujejo začetek. Na poti domov razmišljam o tem, kako bo na koncu predstave. Dvignili se bodo s sedežev, roke jim bodo neumorno ploskale, oči mnogih bodo postale motne, nekateri bodo jokali. Začutili bodo to umetnost, ker bodo začutili lepoto. Solze sreče, notranje zadovoljstvo bodo napolnili vsakega izmed njih.

Knjigo znova odprem zvečer, ko ležim na postelji in mi nočna svetilka blede osvetljuje zaključek.

Stražarjevi ščiti se odmaknejo in pod njimi razbita podoba Doriana Graya, razbite sanje o tem, kako živeti kot umetnost, čutno in uživaško. Vsa nasprotja, ki so v tem delu, izražajo lepoto, izpopolnjeno estetiko, ki jo je Oscar resnično živel in ga je tudi privedla do uničenja. V Salomi je videl svojo prihodnost, iz znane zgodbe je napravil nekaj novega, izvirnega in enkratnega.

Zaprem knjigo in se počutim kot ljudje na koncu predstave.

Navsezadnje je luna samo luna. Pomirjen zaspiam.

V gledališču se ugasnejo luči.

POTA BOGA

Delo Saloma nas popelje v dve zgodovinsko popolnoma ločeni obdobji, ki pa sta si po družbeni strukturi in mišljenju zelo podobni. Pisatelj je bil del dekadence družbe 19. stoletja, ki je slonela na izkoriščanju revnih, obenem pa ji je materialno blagostanje nudilo raziskovanje vsega neznanega. Vendar je to peljalo v obsedenost z materialnim, s čutnim, kar pooseblja Saloma. Pisatelj je hotel pokazati, kaj se zgodi, ko se srečata Saloma in Janez Krstnik, ki pooseblja duhovno, prvobitno in tako brezhibno, čisto. V vseh primerih človeške zgodovine je sledil propad slednjega, ki je bil na veliko višjem moralnem in duhovnem nivoju. Saloma je bila žrtev socializacije v nemoralni družbi, njen um je bil ujet, deloval je rutinsko, zato se je počutila nebogljenost ob razsvetljenem Krstniku in prav to ji je bilo tako privlačno. Stik z njim bi ji pomenil moralni dvig. A ona ni poznala drugega načina za pritegnitev Krstnikove pozornosti, kot da ga je skušala spolno pritegniti. On pa je bil tako visoko, tako trden v svojem umu, da ob njenem razvratnem početju ni niti pomislil, da bi se ga polastilo satanovo slo, kajti v svojem telesu si je naredil tempelj, čisto dušo, srce, misli in edino tako je lahko oznanjal dejanja Jezusa in bil v neposrednem stiku z Bogom. Pomislimo na razliko! Ko se je Saloma počutila zavrnjeno, je bil njen ego še toliko bolj prizadet, kajti nje, princese, ni še nihče zavrnil. Pri

moških je lahko vedno dobila, kar je hotela, saj so bili omamljeni od spolne strasti, ki jo je ona v njih vzbujala. To je dobro vedela in prav zato so se ji vsi zagnusili. V Johanaanu pa je videla nekaj več, bil je sin luči, visoko nad ostalimi moškimi.

Prav tak je bil tudi Herod, prevzetnež in pravi revež v primerjavi z Johanaanom. Tudi njega se je polastilo slo po poželenju do Salome,

na koncu pa se pokaže, kakšne so posledice takega ravnanja in mišljenja; tisto duhovno, sveto, božje, tisto »več« se nam vedno bolj oddaljuje in na koncu čisto izgine, pa čeprav smo ga imeli vedno pred nosom, na doseg roke. Tako se je svetilo, da nas je slepilo. In namesto, da bi ga objeli in vzdrgotali od božje navzočnosti, smo si pričeli zastirati oči z mislimi hudega duha, da smo na koncu v popolni temi. Kje se najlepše zrcali sončna svetloba in lunina podoba? V kristalno čisti vodi,

v kateri si lahko vsakdo poteši žejo, ali v blatni mlakuži?

Toda Saloma in Herod sta imela vseeno nekaj skupnega. Herod je svojo omejenost skoraj priznaval, zelo je spoštoval Johanaana, saj je tudi on v njem videl nekaj več. Priznaval je, da je sveti mož, ki govori nerazumne besede. A dokler ga je imel zaprtega v vodnjaku, se od njega ni mogel naučiti prav nič; kaj nam namreč pomaga knjiga modrosti, zaprta v predalu? Zato sta oba s Salomo tragična lika, ki v svoji omejenosti namerno izgubita vir modrosti, gorski studenec, svež, mrzel veter, ki krepi pljuča in poživilja duha, letečega orla visoko z oblaki. Le koliko bi se naša kultura lahko naučila od kultur, ki smo jih v evforiji osvajanj, poželenja, brezvestno uničili? Njihova sporočila, ki so jih imeli za nas, je prekril puščavski pesek, čez katerega so trumoma marširale sile demokracije in napredka. Vsebina Salome nosi skrito prav to sporočilo; seveda so v njej vpletena tudi čustva in izkustva pisatelja, ki pa je vse to zelo dobro vedel.

Johanaanovih besed o Božjih poteh ne razumem ravno najboljše; predstavljam si jih kot našo nevednost, ki je slepa za ta pota. Gotovo pa je to; nekoč so bili ljudje bolj dovzetni za Božja pota. Torej njegove stvaritve, preko katerih ga lahko dosežemo in se z njim zlijemo skupaj z vsem vesoljem! Neposredni stik z njim preko matere zemlje je vse to omogočal. In to je bilo dobro. Nekoč je bilo polno gozda in živali.

Podnevi so peli ptiči, ponoči pa žuželke. Vse je vibriralo v Božji ljubezni in ljudje so to spoštovali, razumeli in ljubili. Življenje je bilo nad smrtjo. Saj zato pa je bilo vse ustvarjeno, mar ne? A naenkrat se je nekaj pripetilo. Človeka je zapeljala kača, ko je prejel njen sad. Zato se je oddaljil od raja, od Boga. Začel je zidati hiše, mesta. Človeka ni več zbudilo petje ptic, ampak udarci zvonov. In Bog naenkrat ni imel več svojega mesta v tem, kar je ustvaril. Nočno vibriranje Zemlje so presekali zvoki pušk, bomb. Podnevi pa hrup strojev, železnice, avtomobilov, katere si je človek ustvaril zato, da bi boljše živel. Nekateri so zmoto spoznali in jo zapisali v obliki Salome, ali pa kakšnega drugega dela. Sedaj lahko vidimo razliko med ljudmi, kot sta bila Herod in Saloma, ter Johanaan.

Ker smo se oddaljili od vira, od vesoljne energije, ker smo uničili ljudi, kot je Johanaan, ne vemo več, po katerih poteh hodi Bog.

M.M.

ZA BRATCE IN SESTRICE

KOŠČEK SESTAVLJANKE

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živel prav poseben mišek, ki je slišal na ime Mali. Pravzaprav se je imenoval Ludolf, ampak za takole smešno majhno pojavico v karirastem suknjiču in z zeleno kravato, je bilo ime preresno. Mali svojih staršev ni poznal. Odkar se je zavedal samega sebe, je živel v prostorni hiši za punčke pri njegovi princesi Tiniani. Tudi ona pravzaprav ni bila princeska, a ker je živel v

razkošnem dvorcu, z dragimi avtomobili in oblekami, ga je spominjala na princesko iz pravljic. Seveda pa je bila tudi neizmerno lepa, s sinje modrimi očmi in dolgimi

črnimi lasmi. Zanj je bila popolna in vedno je naredil vse, da bi bila srečna.

Nekoč pa se je pripetilo, da princeska ni pokazala niti enega samcatega nasmeška, kaj šele, da bi spregovorila kakšno besedo. Vedel je, da mora nekaj storiti. Vendar kaj? Tako je čepel v svoji sobici ter razmišljal, ko je zaslišal, kako so se

odprla vrata sobe. Vstopili sta princeska Tiniana in njena dobra prijateljica Katrin. Malemu je bila všeč, saj ga je vedno lepo pozdravila in pobožala za ušesi. Tokrat pa ga ni niti opazila. »Ampak, Tiniana, saj

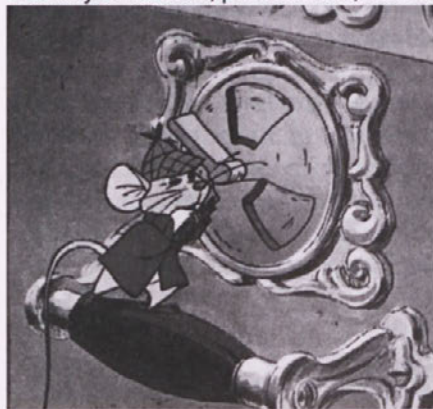

vendar ne veš, kaj se je zgodilo,« je začela Katrin. »Kaj da ne! Zapustil me je, in niti toliko poguma ni imel, da bi...« Tiniani je zamrl glas, kajti po licih so se ji vsule solze. Nekaj časa sta le strmeli vsaka v svoje copate, nato pa je Tiniana le zavzdihnila: »Oh, le ta košček sestavljanke mi manjka, le ta!« »A,

to je problem!« je veselo vzkliknil Mali. On ni bil več v ljubezenskih zadevah, zato si je stvari razlagal po svoje. »Žalostna je, ker je izgubila košček tiste drage sestavljanke, ki že nekaj časa zapuščena ždi na mizi delavne sobe!« Tako je bil ponosen na svojo ugotovitev, da je čisto pozabil na prvi del pogovora. Veste, on je že zdavnaj sklenil, da bo slavni detektiv kot Sherlock Holmes. In to bi bil njegov prvi primer! Poiskati košček sestavljanje. Kot pravi preiskovalec je naredil načrt: »Ker je minilo le malo časa, košček ni mogel daleč! Torej bomo začeli kar tukaj v delovni sobi!« Brskal je in brskal, premetaval, kar se

je dalo, a tistega koščka ni bilo od nikoder. »Ah, nič, na dvorišče moram,« se je opogumil Mali, ko je preiskal še druge sobe, a koščka ni našel. Na dvorišču se je spomnil, da pravi detektivi ne samo iščejo, temveč tudi zaslišujejo. Prva mu je odgovarjala oz. bolje rečeno vreščala sraka, znana kot ga. Prstanec, ki pa žal koščka ni videla. Podoben odgovor mu je dal tudi krt po imenu Jadran. Mali pa se je tako trudil, da ga je izbežljal iz črne prsti! Kmalu je prišel do lične utice, kjer je kraljeval

ovčar Hamlet. Že je mislil, da je odšel v vas, ko je zaslišal lajež »Jesti ali ne jesti, to je zdaj vprašanje!« Mali je opazil v senci lipine krošnje Hamleta, kako se je odločal, ali naj poje tiste pasje piškote ali ne. Vendar tudi ta ni

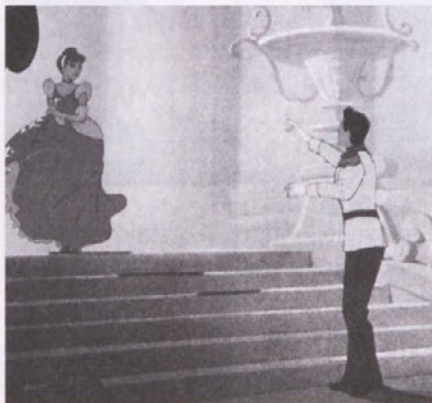
vedel odgovora.

Mali se je že napotil obžalovati svojo usodo, ko je zaslišal globok, prijeten pozdrav in povabilo, naj prisede. Glas je pripadal staremu mišjaku, s sivimi brki, a iskrenimi očmi: »Kaj iščeš, da ne daš miru prebivalcem dvorišča?!« Zvenelo je kot graja, zato je mišek povsili glavo in tiho, tiho vse razložil. »Ja, ja. Zrasti boš moral,« se je zasmel starac.

»Koščka ne boš našel, če pa ga še boš, ne bo v taki obliki, kot ga iščeš!« Mali je le zmedeno pogledal. »Tiniana je govorila o tem, da ne ve, zakaj se

princ ni oglasil, ti tepček,« je rekel starček. Mali se je udaril po glavi, kajti utrnila se mu je misel. Bežno se je poslovil in se kot najhitrejša miš pognal proti domu. Spomnil se je namreč slike, ki je pozabljena ležala na dnu omare. Mali jo je našel, ko je tako vneto iskal izgubljeni predmet. Na njej sta bila Tiniana in njen princ, vsa nasmejana in zaljubljena. Nesel jo je k princeski. Ta jo je najprej le bežno pogledala, potem pa se je zamislila in navsezadnje presenečena dahnila: »Ta slika je bila posneta na dan, ko sva si prvič priznala ljubezen. Do sedaj sem

mislila, da me je zapustil, ampak spomnila sem se njegovih oči in te mi niso mogle lagati ...« Mali se je

nasmehnil in pustil princesko samo s kančkom upanja v srcu. »Mogoče pa sem le našel košček sestavljanke,« si je sam pri sebi omenil.

In res, izkazalo se je, da je princ Tristan nenapovedano moral v vojsko in se ni mogel oglasiti princeski Tiniani. Kmalu je prišel domov, s Tiniano sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni. Kaj je bilo pa z Malim?! Nič, rešil je svoj prvi primer in dobil upanje, da bo nekoč res še pravi Sherlock Holmes.

A.B.

ZABAVA

CITATI

Hitro pomagati nesrečnemu pomeni dvakrat mu pomagati.
(Misli, 93, Sirus, Publius, 1. stol. pr.n.št.)

Vedno bomo ugotavljali, da se človek moti, kadar želi preprosto napraviti, kar je pravično in da izvirajo od tod vse nesreče.
(Za Megalopolitance, 24, Demosten, 384-322 pr.n.št.)

Ker poznam hudo, se učim pomagati nesrečnim.
(Eneida, I, 630, Vergil, Publius Maro, 70-19 pr.n.št.)

Nesrečnik, sveta stvar.
(Epigrami, 4, Seneka, Lucius Annaeus, 4 pr.n.št. – 65 n.št.)

Za naše nesreče imamo solze.
(Eneida, I, 461, Vergil, Publius Maro, 70-19 pr.n.št.)

ŠALE

Iračana so vprašali, kako je pričakal bombardiranje ameriških letal.
Odgovoril je: »Skromno v krogu svoje družine!«

Gorenjec pride v hotel in vpraša za ceno prenočišča.
Receptor mu pojasni: »Prenočišče stane pet tisoč tolarjev, če si sami naredite posteljo pa dva tisočaka.«
»Krasno!« se razveseli Gorenjec, »vzamem cenejše prenočišče.«
»V redu,« reče receptor, »tu imate žago, kladivo in žeblje, gozd pa je takoj levo za hotelom.«

»Koga bomo pa danes operirali?« je vprašal kirurg jeseniške bolnišnice, ko je vstopil v operacijsko dvorano.

»Tega domačina tukaj, ki je požrl teniško žogico!« mu je odgovorila glavna sestra.

»Kaj pa tale možakar išče tukaj?« je vprašal doktor in pokazal moža, ki je stal poleg pacienta.

»Čaka na žogico, da bo lahko odigral tenis do konca!«

»Slišal sem, da si bil na safariju v Afriki in da si domov prinesel veliko dragocenih kož! Katera ti je najljubša?«

»Moja!«

ŠALE V SLIKI

FINIS

KOLOFON

Uredniški odbor:

Domen Ožbot

Helena Rebek

Jakoba Šraml

Marija Prelec

Katja Počkar

Mentorstvo:

Irena Krapš, prof.

Lektoriranje:

Irena Krapš, prof.

Tisk:

GK Grafika

Naklada:

100 izvodov

Vipava, maj 2003

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

15996

SEMENIŠČE VIPAVA

015996